

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET
☒: 1358 Budapest, Széchenyi rakpart 19.
☎: 1/441-6501 ☎: 06-1/441-6502
✉: titkarsag@repate.hu
🌐: www.repate.hu

Ügyszám: FRP/713/2014/Pan.

A Független Rendészeti Panasztestület

92/2015. számú (III. 26.)

állásfoglalása

A Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Testület) **panaszosok**¹ 2014. november 6-án előterjesztett **panaszát** a 2015. március 26-án megtartott zárt ülésén hozott döntése alapján

á t t e s z i

az intézkedést foganatosító szerv – a H. Rendőrkapitányság – vezetőjéhez.

A vizsgált ügyben alapjogot sértő intézkedésre nem került sor, illetve alapjogot sértő intézkedés nem állapítható meg.

A Testület állásfoglalása ellen jogorvoslatnak helye nincs.

Indokolás

A panaszosok 2014. november 6-án, postai úton terjesztették elő a panaszukat, a velük szemben 2014. október 23-án foganatosított rendőri intézkedéssel szemben.

I.

1) Az I. rendű panaszos a panaszbeadványban előadta, hogy 2014. október 23-án, kb. 9 óra körül indult el lakóhelyéről az A. utcába, látogatóba, hiszen megszült az unokája. Az útja során szemben ment vele a féltestvére (N. I.) és felesége (M. R.). Amikor odaért a féltestvére, akkor azt mondta a panaszosnak, hogy a „G*cim folyjon a szádban!” és „Sz*pd ki a f*szom te retkes p*csa, Te akarod a házat, amiben lakom?!”. Ekkor N. I. felemelte a I. rendű panaszosra a kezét, majd M. R. is a panaszosra támadt. Az I. rendű panaszos telefonon ekkor hívta ki a rendőrséget. A rendőrség hamar megérkezett a helyszínre, de a rendőröket – a panaszos elmondása szerint – befolyásolta M. R. Az I. rendű panaszos kérte a rendőröket, hogy állítsák le N. I. csúnya beszédét. Ekkor jelent meg a II. rendű panaszos is, aki ezáltal jelen volt az I.

¹ Az Rtv. 93/A. §. (8) bekezdése értelmében a panaszos személyes adatait töröltük.

rendű panaszossal szembeni intézkedés során. Amikor az I. rendű panaszos értesíteni akarta a rendőrséget, akkor elkérte a II. rendű a panaszos az I. rendű panaszostól a telefont, hogy majd ő beszél a rendőrségre. Ekkor ment oda a II. rendű panaszoshoz V. L. rendőr, aki megpróbálta megtudni tőle, hogy mit mondott a telefonban, de közben folyamatosan ingerelte a férfit, vállával lökdöste azért, hogy őt lejárassa. A panaszosok az intézkedés során az esőben álltak, míg a rendőr a szolgálati gépjárműben ült. Az intézkedést két polgárőr is látta, majd hirtelen bevitték a panaszosokat a H. Rendőrségre. Őket nem hallgatták ki. Az I. rendű panaszost elvitték a rendőrök orvoshoz, de mire visszaért azt sem mondták neki, hogy foglaljon helyet, így a panaszos egyik lábáról a másikra áthelyezve testsúlyát állt egyhelyben, majd elájult. A panaszos elmondta, hogy a lábában ciszta van és ízületi, emellett számos egyéb egészségügyi problémától szenved, amelyek megnehezítik a mindennapjait. És mégis, ennek ellenére bevitték a kapitányságra és 50. 000 forintra büntették meg őket. Az I. rendű panaszos ezt nem érzi igazságosnak, hiszen ki sem hallgatták sem őt, sem pedig a II. rendű panaszost és csak küldték nekik a büntetésről szóló papírt. Álláspontja szerint V. rendőrúr bosszúja ez az irányukban.

Az I. rendű panaszos szerint valószínűleg a rendőr a rossz családi életéből kifolyólag viselkedett így velük, amely vonatkozásában kifejtette, hogy elítéli ezt, hiszen nem érti, hogy miért rajtuk kellett levezetnie a problémáit. Az I. rendű panaszos elmondta, hogy őket feljelentette (hogy kicsoda azt nem nevezi meg a beadványában), valamint, hogy ártatlan ő is és a II. rendű panaszos is. Az I. rendű panaszos külön sérelmezte, hogy őket a szabadításuk után nem vitték haza a rendőrök.

A Testület a beadványt a továbbiakban nem tudja ismertetni, tekintettel a beadványt író kusza kézírására, a számtalan helyesírási hibára, így a beadvány további része olvashatatlan, értelmezhetetlen és értékelhetetlen.

2) Az I. rendű panaszos mellékelte a rendőrség által kiállított, az előállítás időtartamáról szóló igazolást, amely szerint 2014. október 23-án 10 óra 25 perctől 12 óráig állították elő a H. Rendőrkapitányságon. A személyi szabadság korlátozásának időtartama alatt sérülése nem keletkezett, panasszal nem élt. A panaszos saját aláírásával is hitelesítetten, saját kézírásával külön leírta, hogy panasza nincs. Az igazolás egy példányát átvette, amelyet aláírásával hitelesített.

3) Az I. rendű panaszos beadványához csatolta a vele szemben, szabálysértési eljárás keretében meghozott határozatot.

Az I. rendű panaszost a 2014. október 28-án, jogszerű intézkedéssel szembeni engedetlenség szabálysértés elkövetése miatt 50. 000 forint pénzbírsággal sújtotta a szabálysértési hatóság.

A határozat indokolása szerint rendőri feljelentés alapján indult szabálysértési eljárás lefolytatása során megállapítást nyert, hogy a panaszos 2014. október 23-án, 10 óra 25 perckor H-on, az A. J. utcán, rendőri intézkedés során kiabált, amelyet rendőri felszólítás ellenére sem hagyott abba, azt folytatta, valamint a többszöri rendőri felszólításnak, miszerint a panaszos ne közelítsen a további intézkedés alá vont személyekhez figyelmen kívül hagyta, annak továbbra sem engedelmeskedett, ezért szabálysértés továbbfolytatása miatt előállították a H. Rendőrkapitányságra.

Az I. rendű panaszos cselekményével megvalósította a szabálysértésekről, a szabálysértési eljárásról és a szabálysértési nyilvántartási rendszerről szóló 2012. évi II. törvény (továbbiakban: Szabs. tv.) 216. § (1) bekezdésébe ütköző és aszerint minősülő jogszerű intézkedéssel szembeni engedetlenség szabálysértést, amelyet a jogszabályok 150. 000 forintig terjedő pénzbírsággal rendelnek büntetni.

A szabálysértési hatóság megállapította, hogy 2012. április 15. előtt elkövetett, a rendőrség hatáskörébe tartozó, jelen szabálysértéssel megegyező, vagy hasonló szabálysértés, illetőleg 2012. április 14. után elkövetett szabálysértés miatt két éven belül – a szabálysértési nyilvántartási rendszer adatai alapján – szabálysértési hatóság jogerősen nem marasztalta el a panaszost. Ezt a tényt az elmarasztalás mértékének a megállapítása során figyelembe vették.

Emellett felhívták az I. rendű panaszos figyelmét, hogy a szabálysértés elkövetésétől a jövőben tartózkodjon, mert ismételt szabályszegés esetén cselekménye szigorúbb elbírálás alá esik. Emellett tájékoztatták a pénzbírság befizetésének körülményeiről és az esetlegesen, a határozat ellen előterjeszhető jogorvoslati lehetőségekről is.

4) A beadványhoz csatolták a panaszosok a II. rendű panaszos rendőrségi előállításáról szóló igazolást, amely szerint a panaszost 2014. október 23-án 10 óra 25 perctől 12 óráig állították elő a H. Rendőrkapitányság épületében. A személyi sérülés korlátozásának időtartama alatt sérülése nem keletkezett, panasza nincs, amelyet saját kézírásával hitelesítetten jelentett ki a dokumentumon. A panaszos az igazolást saját aláírásával hitelesítette.

5) A panaszosok mellékelték a II. rendű panaszossal szemben, 2014. október 28-án, szabálysértési eljárás keretében meghozott szabálysértési határozatot, amely szerint a II. rendű panaszost jogszerű intézkedéssel szembeni engedetlenség szabálysértés elkövetése miatt hetvenezer forint pénzbírsággal sújtja a szabálysértési hatóság.

A határozat indokolása szerint rendőri feljelentés alapján indult szabálysértési eljárás lefolytatása során megállapítást nyert, hogy a II. rendű panaszos 2014. október 23-án, 10 óra 25 perckor kiabált a rendőri intézkedés során, amelyet a rendőri felszólítás ellenére is folytatott, valamint a többszöri rendőri felszólításnak, miszerint a II. rendű panaszos hagyja el a helyszínt, figyelmen kívül hagyta, annak továbbra sem engedelmeskedett. A szabálysértés továbbfolytatása miatt az intézkedő rendőr előállította a panaszost a H. Rendőrkapitányságra.

A panaszos cselekményére tekintettel megvalósította a Szabs. tv. 216. § (1) bekezdésébe ütköző és aszerint minősülő jogszerű intézkedéssel szembeni engedetlenség szabálysértést, amelyet a jogszabályok 150. 000 Forintig terjedő pénzbírsággal rendelnek büntetni.

A szabálysértési hatóság megállapította, hogy 2012. április 15. előtt elkövetett, a rendőrség hatáskörébe tartozó, jelen szabálysértéssel megegyező, vagy hasonló szabálysértés, illetőleg 2012. április 14. után elkövetett szabálysértés miatt két éven belül – a szabálysértési nyilvántartási rendszer adatai alapján – szabálysértési hatóság jogerősen már többször is elmarasztalta. Ezt a tényt az elmarasztalás mértékének a megállapításakor figyelembe vette a hatóság.

Emellett felhívták a II. rendű panaszos figyelmét, hogy a szabálysértés elkövetésétől a jövőben tartózkodjon, mert ismételt szabályszegés esetén cselekménye szigorúbb elbírálás alá

esik. Emellett tájékoztatták a pénzbírság befizetésének körülményeiről és az esetlegesen, a határozat ellen előterjeszhető jogorvoslati lehetőségekről is.

II.

A Testület a tényállás tisztázása érdekében megkereséssel fordult a rendőrséghez. A rendelkezésre bocsátott iratok alapján az alábbiak állapíthatók meg.

A.

1) A H. Rendőrkapitányság vezetője 2014. december 3-ai átiratában az alábbiakról tájékoztatta a Testületet.

Az I. rendű panaszossal szemben fogantatosított intézkedés célja a kialakult jogellenes helyzet megszüntetése volt, mivel a panaszos az intézkedés során végig kiabált, valamint a rendőr felszólítását folyamatosan figyelmen kívül hagyva provokálta az intézkedésben érintett másik felet. A fenti cselekményre tekintettel – amely szabálysértést valósított meg, és amelyet a panaszos az annak abbahagyására irányuló rendőri felszólítás ellenére is tovább folytatott – a rendőr a rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (továbbiakban: Rtv.) 33. § (2) bekezdés f) pont alapján a panaszos előállítását fogantatosította.

A rendőr a helyszínen a Megyei Tevékenységirányítási Központ ügyeletesének küldésére jelent meg. A küldés során az ügyeletes közölte, hogy az I. rendű panaszos bejelentést tett, amely szerint őt az intézkedésben érintett másik fél (N. I.) ökölrel megütötte.

Az I. rendű panaszos előállítását a Szabs. tv. 149. §, illetve 170. § megsértése, illetve annak abbahagyására irányuló rendőri felszólítás ellenére történő továbbfolytatása alapozta meg, mivel ebben az esetben az Rtv. 33. § (2) bekezdés f) pontja lehetőséget biztosít az előállításra. Az előállítás során érdemi eljárási cselekmény elvégzésére nem került sor, tekintettel arra, hogy az I. rendű panaszos által elkövetett cselekmény nem indokolta halaszthatatlan eljárási cselekmény elvégzését. A rendőrkapitányságon – nyugodt körülmények között – az intézkedő rendőr szóban meghallgatta a panaszost a bejelentésével kapcsolatban. Az intézkedés célja – a fent leírtaknak megfelelően – a jogellenes helyzet megszüntetése volt, amely csak az előállítás fogantatosításával valósulhatott meg. Az előállítás során intézkedés történt továbbá az I. rendű panaszos orvosi vizsgálatára a bejelentésben szereplő cselekmény során esetlegesen keletkezett sérülések ellátása érdekében, azonban a vizsgálatot végző orvos, a vizsgálat során sérülést nem tapasztalt.

Az I. rendű panaszos a rendőrkapitányságon nem jelezte, hogy neki beteg a lába, azonban a rendőr – figyelembe véve idős korát – arra az időre, amíg a kapitányságon tartózkodott ülőhelyet biztosított a részére. Ez kb. 30 perc volt. A panaszos a szabadítás után kérte a rendőrt, hogy vigye haza, azonban a rendőr ezt nem hajtotta végre, mivel egyéb szolgálati feladatai ezt nem tették lehetővé, valamint a szabadítást követően nincs lehetőség arra, hogy az állampolgárokat jogalap nélkül a szolgálati gépjárművel szállítsák. Az előállítás egyébként az intézkedés megkezdésétől 9 óra 30 perctől az orvosi rendelőből történő szállításig, azaz 12 óráig tartott.

Az I. rendű panaszossal szemben szabálysértési eljárás indult.

2) Az I. rendű panaszos előállításának végrehajtásáról szóló jelentés szerint a panaszossal szemben 2014. október 23. 10 óra 25 perckor az Rtv. 29. § (1) bekezdés 1) pontja szerint igazoltatást, az Rtv. 31. § (1) bekezdés szerint átvizsgálást és az Rtv. 33. § (2) bekezdés f) pont I. fordulata alapján előállítást fogantatosítottak. Az intézkedés során kényszerítő eszközöket nem alkalmaztak.

Az intézkedés alapjául szolgáló esemény rövid leírása szerint a rendőr a Tevékenységirányítási Központ ügyeletesének utasítására jelent meg H., A. J. utcán, mivel innen bántalmazásról érkezett bejelentés. Az utcán a rendőrt az I. rendű panaszos, mint bejelentő fogadta, aki elmondta, hogy 9 óra 30 perc körül gyalogosan közlekedett az utcán, amikor a B. utca irányából érkezett N. I., majd előzetes szóváltást követően egy alkalommal, ököllel megütötte őt. Sérülése mértékéről nyilatkozni nem tudott, azt nem fájlalta, egyéb sérülése nem volt. Elmondta azt is a rendőrnek, hogy kettőjük között a vita egy lakóház miatt alakult ki, amelyet az unokájának szeretne megvenni, de azt N. I. élettársa bérlő. A cselekménynek szemtanúja volt B. I. és M. R. (N. I. élettársa). A szóbeli meghallgatás során megjelent N. I. és M. R. a B. utca irányából. Az I. rendű panaszos ekkor hangosan kiabálni kezdett a két személy irányába. Az intézkedés befejezése során szükségnek tartotta a rendőr a másik fél meghallgatását, ezért kérte, majd felszólította az I. rendű panaszost, hogy hagyja abba a kiabálást, illetve ne közelítsen N. I. irányába. N. I. meghallgatása során az I. rendű panaszos folyamatosan figyelmen kívül hagyta a rendőri felszólítást, folyamatosan közeledett N. I. irányába, illetve megjelent időközben a II. rendű panaszos is megjelent, akivel olyan hangosan kiabáltak, hogy már az utcában lakó személyeket is zavarta. N. I. meghallgatását követően a rendőr közölte az I. rendű panaszossal, hogy jogszerű rendőri intézkedéssel szembeni ellenszegülés, valamint csendháborítás szabálysértés tovább folytatása miatt előállítja a H. Rendőrkapitányságra. Az előállításához a kapitányság szolgálati irányítójától V. A. r. törm.-től kért rendőri segítséget, aki a szolgálatban lévő járőröket (B. E. r. zls., Sz. Zs. r. őrm., T. A. r. zls.) az előállítás végrehajtása érdekében a helyszínre irányította. A továbbiakban a rendőr figyelmeztette az I. rendű panaszost, majd előállította a H. Rendőrkapitányságra. Az előállítását követően az elmondása alapján keletkezett sérülések ellátására véget a rendőr az I. rendű panaszost a H. Járóbeteg-Ellátó Centrumba szállította, ahol az ügyeletes orvos megvizsgálta a panaszost. Az orvos megállapította, hogy külsérelmi nyom nem látható az I. rendű panaszoson, majd a vizsgálatának eredményéről igazolást állított ki. A kapitányságra történő visszaszállítását követően a bünyügyi szolgálattal történő egyeztetést követően tájékoztatta a rendőr a panaszost, hogy vélt, vagy valós sérelmeivel kapcsolatban magánindítványt terjeszthet elő, amivel kapcsolatban az I. rendű panaszos közölte, hogy a 30 napos gondolkodási idővel élni kíván. Emellett a rendőr ismertette a panaszossal, hogy az általa elkövetett szabálysértések miatt vele szemben szabálysértési feljelentéssel fog élni. Az I. rendű panaszost, a tájékoztatását követően 12 órakor, sérülés- és panaszmentesen szabadították.

Az I. rendű panaszosnak az Rtv. 33. § (4) bekezdés alapján kiállították és átadták az előállítás okáról szóló tájékoztatót, valamint az előállítás idejéről szóló igazolást.

3) Az I. rendű panaszos előállítás végrehajtásáról szóló parancsnoki vélemény és kivizsgálás a panaszossal szemben, az Rtv. 29. § (1) bekezdés 1) pontja szerint végrehajtott igazoltatást, az Rtv. 31. § (1) bekezdés szerinti átvizsgálást és az Rtv. 33. § (2) bekezdés f) pont szerinti előállítást jog- és szakszerűnek ítélte meg, valamint arányosnak, hiszen az megfelelt az Rtv. 15. §-ában meghatározott követelményeknek.

4) A rendőrség mellékelte az I. rendű panaszos orvosi vizsgálatáról kiállított igazolást, amely szerint a panaszoson külsérelmi nyom nem látható.

5) V. L. r. tzls. 2014. december 1-én készítette el rendőri jelentését, amely szerint a panaszossal szemben fogantatott intézkedés célja a kialakult jogellenes cselekmény megszakítása, a közrend helyreállítása volt. Az intézkedés jogalapját a panaszos viselkedése, magatartása teremtette meg, amely során többszöri rendőri felszólítás ellenére sem fejezte be az utcán a csendháborítást, illetve magatartásával, engedetlenségével akadályozta a jogszerű rendőri intézkedés végrehajtását. V. L. r. tzls. intézkedését a Szabs. tv. 170. § és 149. § rendelkezéseire figyelemmel hajtotta végre.

V. L. r. tzls. a bejelentés helyszínén, amikor megjelent, akkor az utcán az I. rendű panaszos, mint bejelentő tartózkodott. A rendőri intézkedésről szóló törvényi kötelezettség végrehajtása érdekében jelent meg, hiszen ügyeleti küldést kapott a Tevékenységirányítási Központ munkatársától. Az érkezett küldés bántalmazásról szóló bejelentés volt. A bejelentést a rendőr ismeretei szerint az I. rendű panaszos tette, aki elmondta, hogy 2014. október 23-án, 9 óra 30 perckor gyalogosan közlekedett H., A. J. utcában, amikor a B. utca irányából N. I. érkezett, aki előzetes szóváltást követően egy alkalommal megütötte.

Az I. rendű panaszos a szabálysértést az abbahagyásra irányuló felszólítás után is folytatta, ami miatt előállította őt V. L. r. tzls. a H. Rendőrkapitányságra. Az I. rendű panaszos meghallgatását követően az intézkedés befejezése során szükségesnek tartotta V. L. r. tzls., hogy meghallgassa a másik felet (N. I-t), ezért először kérte, majd utána felszólította a panaszost, hogy hagyja abba a kiabálást, illetve ne közelítsen N. I. és élettársa irányába. Ugyanis a panaszos az intézkedés alatt trágár kifejezéseket kiabált úgy, mint „Retkes p*csájú!” és ehhez hasonlókat. Ezek a kiabálások már a szóbeli kommunikációt is megnehezítették. A másik fél meghallgatása során folyamatosan figyelmen kívül hagyta a rendőri felszólítást, folyamatosan közeledett N. I. és élettársa irányába, illetve időközben megjelent a II. rendű panaszos is, akivel olyan hangosan kiabáltak, hogy már az utcában lakó személyeket is zavarta.

Az I. rendű panaszos előállítását V. L. r. tzls. az Rtv. 33. § (2) bekezdés f) pontjára figyelemmel hajtotta végre. Az előállítás időtartama a helyszínre érkezéstől, 9 óra 30 perctől 12 óráig, az orvosi vizsgálat befejezésig tartott. Az előállítás során szóban, nyugodt körülmények között meghallgatták a panaszost. A bejelentésével, valamint az előállításával kapcsolatban sor került az orvosi ellátására, amely során a rendőri intézkedéssel kapcsolatos, vagy egyéb orvosi ellátást igénylő körülmény nem merült fel. Az orvosi ellátásról a panaszost megvizsgáló orvos igazolást állított ki. Mivel testi sértés elkövetéséről bizonyítható adat nem merült fel, látható sérülés egyik félen sem keletkezett (amelyet az orvosi vizsgálat és az igazolás alátámasztott), ezért a panaszost V. L. r. tzls. szóban tájékoztatta a magánindítvány előterjesztésének a lehetőségéről. Az I. rendű panaszos közölte a rendőrrel, hogy a rendelkezésére álló határidőt kihasználja.

Az I. rendű panaszos az előállítását megelőzően is az utcán tartózkodott, állt. A kapitányságra történő beszállítását követően szóbeli meghallgatása során idős korát tiszteletben tartva a részére ülőhelyet biztosítottak. A szóbeli meghallgatása, illetve a szükséges okiratok elkészítésének idejéig tartózkodott a kapitányságon, amely kb. 30 percet vehetett igénybe. Az orvosi ellátását, vizsgálatát követően közölte vele a rendőr, hogy haza távozhat. Lábfájásról az I. rendű panaszos nem panaszkodott. Feltehetően azt szeretne volna, hogy haza szállítsa őt a

rendőr. V. L. r. tzls. közölte, hogy erre most nincs lehetőség, mivel az előállításával kapcsolatos írásos tevékenységet kell végrehajtani, valamint a rendőrségnek egyébként sem feladata az előállított személyek lakásra való szállítása.

V. L. r. tzls. az I. rendű panaszossal szemben szabálysértési feljelentést tett, a szabálysértési eljárásról egyebekben nincs információja.

6) Az I. rendű panaszossal szemben V. L. r. tzls. 2014. október 26-án készítette el a szabálysértési feljelentést, amely szerint a panaszos 2014. október 23-án, 10 óra 25 perckor a Szabs. tv. 195. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző csendháborítás, valamint a 216. § (1) bekezdésbe ütköző jogszerű intézkedéssel szembeni engedetlenség szabálysértéseket követve el az alábbi tényállás szerint.

Tekintettel arra, hogy a feljelentésben közölt történeti tényállás szinte szó szerint megegyezik V. L. r. tzls. rendőri jelentésében, valamint az előállítás végrehajtásáról szóló jelentésben rögzítettekkel, így a Testület eltekint annak ismertetésétől, hiszen új, érdemi információt az nem tartalmaz.

7) A rendőrség mellékelte az I. rendű panaszos, mint eljárás alá vont személy meghallgatásáról készült jegyzőkönyvet, amely 2014. december 4-én 9 óra 43 perc és 10 óra 42 perc között keletkezett.

Az I. rendű panaszost, a vele szemben, jogszerű intézkedéssel szembeni engedetlenség szabálysértés miatt indított eljárásban hallgatták meg, mint eljárás alá vont személyt. A panaszos a tájékoztatásokat és figyelmeztetéseket megértette, amelyet aláírásával igazolt. A panaszos megértette a jogaira történt figyelmeztetést, kijelentette, hogy nem kíván élni vallomásmegtagadási jogával, vallomást kíván tenni, amely során az alábbiakat adta elő.

Az I. rendű panaszos úgy nyilatkozott, hogy saját maga kérte a meghallgatását azért, hogy megismételje az írását, mert ő nem kiabált, nem tett semmit. Aznap, amikor az eset történt ő hívta ki a rendőrséget, mert N. I. csúnyán beszélt vele és megfenyegette. Ezután hívta ki a rendőrséget, ezért N. I. befejezte a vele való kötekedést. Nem sok idő telt el és már jött is egy rendőr. Amikor a rendőr kijött először meghallgatta N. I-t, majd a panaszos sétálni kezdett a rendőr irányába és őt is meghallgatta. Az I. rendű panaszos elmondta neki, hogy N. I. mit tett, és akkor beszélt N. I-nal, aki az utca sarkán állt, akit meghallgatott. A panaszos kb. 20 méterre állt és hallotta az intézkedést. V. L. rendőr elmondta, hogy fejezze be N. I. a csúnya beszédet, aki magában motyogott tovább. A II. rendű panaszos ekkor ott állt a H. utca és az A. J. utca sarkán, akivel egyébként nincsenek jó viszonyban, de ő szintén odakiabált N. I-nak, hogy fejezze be a kiabálást, és ne beszéljen csúnyán az I. rendű panaszossal. Ezután V. L. odament a II. rendű panaszoshoz is, akivel beszélgetett. Mivel N. I. süket, ezért az I. rendű panaszos is odaszólt neki, hogy ne beszéljen vele ilyen csúnyán. Megjegyezte az I. rendű panaszos, hogy N. I. a féltestvére. A körzeti rendőr mondta, hogy ne menjen a panaszos oda hozzájuk, amit egyébként tiszteletben tartott.

A panaszos kérdésre elmondta, hogy V. L. rendőr nem mondta neki, hogy ne szóljon, ne kiabáljon, ő nem ment oda az intézkedéshez, hiszen kb. 20 méter távolságra állt a rendőrtől és N. I-től és amúgy se mert volna odamenni, mert félt, hogy megveri őt N. I. V. L. rendőr nem

szólt semmit a panaszosnak, nem szólította fel, mivel nem szólt többet, csak annyit mondott N. I-nak, hogy ne szóljon hozzá, ne beszéljen vele csúnyán.

Az I. rendű panaszos kérdésre elmondta, hogy a levelében foglaltakat fenntartja; panaszt azért tett, mert jogtalanul lett megbüntetve, a rendőröket tiszteli, szereti őket és mégis ártatlanul lett megbüntetve. A panaszos azt is elmondta, hogy a levelét elküldte a Testületnek és a kapitány úrnak is küldött, hogy ne hagyja megkerülje őt. A levelet azért küldte meg a Testületnek, mert kapott a kapitányságon egy papírt, és arról igazodott el, hogy hová kell írni, ha ártatlan. Kéri, hogy a panaszát ne itt vizsgálják, hanem a Testületnél, mert nem érdemli meg a büntetést.

Az I. rendű panaszos végezetül elmondta, hogy nem követett el semmit, nem érdemli meg a büntetést, nem jártná le magát a rendőrségnél, ezért kéri, hogy tisztázzák az esetét. Szeretné, ha eltörölnék a büntetését, mert nem érdemli meg, mert nem kiabált, a rendőrnek pedig nem mondott ellent, hiszen tudja a rendet.

Mást az ügyel kapcsolatban nem kívánt elmondani, a felvett jegyzőkönyv az általa elmondottakat helyesen tartalmazza, amelyet elolvasás után helybenhagyólag aláírt, valamint kijelentette, hogy a jegyzőkönyv egy példányát átvette.

B.

A H. Rendőrkapitányság a II. rendű panaszos vonatkozásában az alábbi iratokat terjesztette elő.

1) Az előállítás végrehajtásáról szóló jelentés szerint a II. rendű panaszossal szemben 2014. október 23-án 10 óra 25 perckor az Rtv. 29. § (1) bekezdés 1) pontja szerinti igazoltatást, az Rtv. 31. § (1) bekezdés szerinti átvizsgálását és az Rtv. 33. § (2) f) pont I. fordulata alapján előállítást hajtottak végre. A személyes szabadságát a bejelentés helyszínén, azaz utcán végezték el. Az intézkedés során kényszerítő eszköz alkalmazására nem került sor.

Az intézkedés alapjául szolgáló esemény rövid leírása szerint a fenti napon és időben az intézkedő rendőr a Tevékenységirányítási Központ utasítására jelent meg a bejelentés helyszínén, hiszen bántalmazásról érkezett bejelentés. Az utcán fogadta a rendőrt a bejelentő (I. rendű panaszos), aki elmondta, hogy a fentebbi napon 9 óra 30 perc körüli időben gyalogosan közlekedett az A. J. utcán a B. utca irányába, amikor a B. utca felől érkezett N. I., aki előzetes szóváltást követően egy alkalommal, ököllel megütötte őt. Az ütés a testének bal felső része felé irányult és mivel kifordult testhelyzetben találta, így a bal mellét érte. Sérülése mértékéről nyilatkozni nem tudott, azt nem fájlalta, egyéb sérülése nem volt. Az I. rendű panaszos elmondta még, hogy a vita közöttük egy lakóház miatt alakult ki, amelyet meg szeretne venni az unokájának, de azt most N. I. élettársa bérl. A cselekménynek szemtanúja volt B. I., valamint M. R. N. I. élettársa. A szóbeli meghallgatás során a B. utca irányából megjelent N. I. és élettársa. Az I. rendű panaszos ekkor hangosan kiabálni kezdett az irányukba. Az intézkedés befejezése során szükségesnek tartotta a rendőr a másik felet is meghallgatni, ezért kérte, majd felszólította az I. rendű panaszost, hogy hagyja abba a kiabálást, illetve ne közelítsen N. I. és élettársa irányába. Az I. rendű panaszos a másik fél meghallgatása során teljesen figyelmen kívül hagyta a rendőri felszólítást; folyamatosan közeledett N. I. irányába, illetve megjelent időközben a II. rendű panaszos is az intézkedés helyszínén. Az I. és II. rendű panaszos olyan hangosan kezdett el ekkor kiabálni, hogy már az

utcában lakó személyeket is zavarta. A rendőr a II. rendű panaszost is figyelmeztette, hogy ne hangoskodjon, illetve mivel ő a cselekménynek nem volt érintettje megkérte, hogy hagyja el a helyszínt, azonban a II. rendű panaszos ennek ellenére nem távozott el, valamint folyamatosan kiabált. N. I. meghallgatását követően közölte a II. rendű panaszossal a rendőr, hogy jogszerű rendőri intézkedéssel szembeni ellenszegülés, valamint csendháborítás szabálysértés tovább folytatása miatt előállítja őt a H. Rendőrkapitányságra. Az előállításához a kapitányság szolgálat irányítójától V. A. r. törm-től kért az intézkedő rendőr segítséget, aki a szolgálatban lévő járőröket B. E. r. zls., Sz. Zs. r. őrm., valamint T. A. r. zls. rendőröket az előállítás végrehajtása érdekében a helyszínre irányította. Az intézkedő rendőr a továbbiakban figyelmeztette a II. rendű panaszost, majd átvizsgálta a ruházatát, majd előállította a H. Rendőrkapitányságra. Az előállítást követően ismertette vele, hogy az általa elkövetett szabálysértések miatt, vele szemben szabálysértési feljelentéssel fog élni. A tájékoztatást követően sérülés- és panaszmentesen, 12 órakor szabadították a II. rendű panaszost.

Az Rtv. 33. § (4) bekezdés alapján az előállítás okáról szóló tájékoztatót és az előállítás idejéről szóló igazolást kiadták a II. rendű panaszosnak.

Az előállítás oka 2014. október 23-án, 12 órakor megszűnt, ezért a panaszost ebben az időpontban szabadították.

A II. rendű panaszossal szemben, az elkövetett cselekményre tekintettel külön iratban szabálysértési feljelentést tett az intézkedő rendőr.

2) A II. rendű panaszos előállításának végrehajtásáról szóló parancsnoki vélemény és kivizsgálás jog-és szakszerűnek, valamint az Rtv. 15. §-a szerint arányosnak ítélte meg a panaszossal szemben, az Rtv. 29. § (1) bekezdés 1) pontja szerinti igazoltatást, az Rtv. 31. § (1) bekezdés szerinti átvizsgálást és az Rtv. 33. § (2) bekezdés f) pont I. fordulat szerinti előállítást.

3) A II. rendű panaszossal szemben 2014. október 23-án tették meg a szabálysértési feljelentést, amely szerint a II. rendű panaszos a szabálysértést 2014. október 23-án 10 óra 25 perckor követte el.

A feljelentés szerint a II. rendű panaszos cselekményével a Szabs. tv. 195. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző csendháborítás, valamint a Szabs. tv. 216. § (1) bekezdésébe ütköző jogszerű intézkedéssel szembeni engedetlenség szabálysértéseket követte el az alábbi tényállás szerint.

Tekintettel arra, hogy a feljelentés alapjául szolgáló tényállás szó szerint megegyezik a II. rendű panaszos előállításának végrehajtásáról szóló jelentésben ismertettekkel, ezért annak jelen pont alatt történő megisméltéséről a Testület eltekint.

III.

A Testület a panaszbeadvány és a rendőrségtől kapott felvilágosítás alapján – figyelemmel a panaszolt intézkedés idején hatályos Rtv. és a 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet a rendőrség szolgálati szabályzatáról (továbbiakban: Szolgálati Szabályzat) rendelkezéseire – a panaszosok kifogásaival összefüggésben az alábbi megállapításra jutott.

Mindkét panaszos sérelmezte azt, hogy velük szemben olyan cselekmény elkövetése miatt szabtak ki szabálysértési bírságot, amit egyébként nem követettek el, így a rendőrség ezen eljárását igazságtalannak tartják. Beadványukban sérelmezték az előállításukat, hiszen nem követettek el semmit és mégis őket vitte el a rendőrség, nem pedig N. I-t, akivel szemben rendőri intézkedést kért az I. rendű panaszos. Az I. rendű panaszos külön kifogásolta, hogy a kapitányságon nem tudott leülni, pedig súlyos beteg, fáj a lába, és kifejezett kérése ellenére nem biztosították számára ülőhelyet. Ezen kívül az I. rendű panaszos kérte az őt a kapitányságra szállító rendőrt, hogy vigye haza mindkettőjüket, de az nem tett eleget a kérésének.

1) A Testület a panaszbeadványban foglaltak kapcsán elsőként azt értékelte, hogy a hatásköri szabályai a sérelmezett események vizsgálatát mennyiben teszik lehetővé.

A Testület hatáskörével kapcsolatban hivatkozik az Rtv. 92. § (1) bekezdésére, amely szerint azon rendőri intézkedéseket és mulasztásokat vizsgálhatja, amelyek az Rtv. IV., V., VI. fejezetek alkalmazásával összefüggésben merülnek fel. Ennek megfelelően a Testületnek

- a rendőri tevékenység általános elveinek és szabályainak érvényesülése (különösen: intézkedési kötelezettség, arányosság, azonosíthatóság, segítségnyújtási kötelezettség, etc.),
- a rendőri intézkedések vagy azok elmulasztása (különösen: igazoltatás, ruházat- csomagjármű-átvizsgálás, elfogás, előállítás, közlekedésrendészeti intézkedés, etc.)
- kényszerítő eszközök törvényes alkalmazása (különösen: testi kényszer, bilincs, vegyi eszköz, sokkoló, rendőrbot, lőfegyverhasználat, csapaterő alkalmazása, tömegosztatás, etc.), tekintetében van hatásköre eljárni és az adott intézkedést, cselekményt, vagy mulasztást vizsgálni abból a szempontból, hogy történt-e alapjogi sérelem.

Jelen esetben a panaszosok ellen szabálysértési eljárás indult. A rendőrség szabálysértési hatóságként végzett tevékenységét a Szabs. tv. rendelkezései szabályozzák. A szabálysértési hatóság az általa alkalmazott szankcióról, annak esetleges visszavonásáról vagy megváltoztatásáról a fenti jogszabály keretei között saját hatáskörben dönt.

A fentiekből következik, hogy a Testületnek nincs hatásköre annak megítélésére, hogy a panaszosok elkövették-e a terhükre rótt szabálysértést, illetve a Testület eljárása nem minősül jogorvoslati eljárásnak a szabálysértési bírsággal szemben, így nem vizsgálhatta a Testület azt a panaszosi kifogást, hogy a panaszosok cselekményükkel valóban megvalósították-e a szabálysértést, valamint nem vonhatja vissza a velük szemben kiszabott szabálysértési bírságot sem.

A Testület ellenben vizsgálatának tárgyává tette azt, hogy a rendőrségnek keletkezett-e intézkedési kötelezettsége a panaszosokkal szemben, kellő jogszabályi felhatalmazás birtokában foganatosították-e a panaszosok előállítását, valamint azt is megvizsgálta eljárásban, hogy tényleg nem biztosítottak az I. rendű panaszosnak ülőhelyet a kapitányságon és hogy vajon miért nem szállították őket haza a szabadon bocsátásukat követően.

IV.

A vizsgálat során a Testület megállapította, hogy a rendőri intézkedés érintette a panaszosok Magyarország Alaptörvénye Szabadság és Felelősség fejezetének II. cikkében rögzített emberi méltósághoz, a IV. cikk (1) bekezdésében foglalt személyi

szabadsághoz és a XXIV. cikkében foglalt tisztességes eljáráshoz fűződő alapvető jogát az alábbiak szerint.

1) A Testület érdemben először a panaszosok előállítását vizsgálta meg.

a) A Testület az előállítás jogalapja tekintetében az alábbiakat állapította meg.

i) Az I. rendű panaszos előadta, hogy amikor a fentebb meghatározott napon elindult otthonról, hogy meglátogassa az unokáját, akkor az egyik utcasarkon megjelent a féltestvére és annak élettársa, akik ócsárolták, folyamatosan megalázó kifejezésekkel illették, valamint – álláspontja szerint – N. I. a panaszosra emelte a kezét és N. I. élettársa is rátámadt. A panaszos ekkor hívta ki a rendőrséget. Egy rendőr hamarosan a helyszínre érkezett, akit a panaszos végig kért, hogy segítsen neki abban, hogy N. I. ne használjon megalázó kifejezéseket vele szemben. A panaszos elmondta, hogy ezután kb. 20 méterre tartózkodott a rendőrtől és N. I.-től, de a rendőr mégis előállította őt annak ellenére, hogy kiabált volna, vagy közelebb ment volna N. I.-hez.

A rendőrség tájékoztatása szerint V. L. r. tzls-t a Tevékenységirányítási Központ ügyeletese küldte a helyszínre, hiszen az I. rendű panaszos telefonon keresztül bejelentést tett arról, hogy őt az utcán egyszer, ököllel megütötték. Amikor a rendőr kikerkezett a helyszínre, akkor meghallgatta az I. rendű panaszost, mint bejelentőt, aki végig feldúlt állapotban volt, majd a tényállás tisztázása érdekében meghallgatta az ellenérdekű felet, N. I.-t. A panaszos N. I. meghallgatása során végig kiabált, hangoskodott és folyamatosan N. I. felé ment. A rendőr többször megkérte a panaszost, hogy ne kiabáljon és ne közeledjen, de az I. rendű panaszos ennek nem tett eleget. Ezt követően a rendőr felszólította, hogy ne kiabáljon és ne közeledjen. Ekkor érkezett a helyszínre a II. rendű panaszos, aki szintén ugyanezt a magatartást tanúsította, így tulajdonképpen a rendőr nem tudta nyugodt körülmények között nyilatkoztatni N. I.-t a történetekről; sőt a panaszosok annyira hangoskodtak és kiabáltak, hogy az utca köznyugalmát is magatartásukkal megzavarták. A rendőr a helyszínen tapasztaltak alapján az I. rendű panaszost az Rtv. 33. § (2) bekezdés f) pont I. fordulata alapján előállította a H. Rendőrkapitányság épületébe 2014. október 23-án 10 óra 25 perc és 12 óra között. Az előállítás alapjául azonban a rendőrség álláspontja nem egységes, hiszen egyrészt a Testület rendelkezésére bocsátott dokumentumokban hivatkoztak a Szabs. tv. 149. §, a 170. § és a 216. § (1) bekezdés rendelkezéseinek sérelmére. A panaszossal szemben megindult szabálysértési eljárásban, a Szabs. tv. 216. § (1) bekezdésbe ütköző és aszerint minősülő jogszerű intézkedéssel szembeni engedetlenség szabálysértés elkövetését jelölték meg.

Az Rtv. 13. §-a szerint a rendőr jogkörében eljárva köteles intézkedni vagy intézkedést kezdeményezni, ha a közbiztonságot, a közrendet vagy az államhatár rendjét sértő, vagy veszélyeztető tény, körülményt vagy cselekményt észlel, illetve ilyet a tudomására hoznak. Ez a kötelezettség a rendőrt halaszthatatlan esetben szolgálaton kívül is terheli, feltéve, hogy az intézkedés szükségességének időpontjában intézkedésre alkalmas állapotban van.

A Testület az eset kapcsán utal az Rtv. 19. § -ára is, amely a következőként rendelkezik.

„(1) A jogszabályi előírások végrehajtását szolgáló rendőri intézkedésnek — ha törvény vagy nemzetközi megállapodás másként nem rendelkezik — mindenki köteles magát alávetni, és a rendőr utasításának engedelmeskedni. A rendőri intézkedés során annak jogszerűsége nem

vonható kétségbe, kivéve, ha a jogszerűtlenség mérlegelés nélkül, kétséget kizáróan megállapítható.

(2) A rendőr jogszerű intézkedésének való ellenszegülés esetén az e törvényben meghatározott intézkedések és kényszerítő eszközök alkalmazhatók.”

A Szolgálati Szabályzat 9. §-ának (1) bekezdése azzal egészíti ki a fenti szabályt, hogy a rendőr szabálysértés észlelése esetén feljelentést tesz, vagy – jogszabály által meghatározott esetekben – helyszíni bírságot szab ki. A szabálysértést észlelő rendőr figyelmeztetést azon szabálysértés esetén alkalmazhat, amely miatt helyszíni bírságot szabhat ki. A 8. § szerint pedig a rendőr az általa észlelt vagy tudomására jutott és hivatalból üldözendő bűncselekményről – ha az elkövető ismert, annak megjelölésével – feljelentést tesz, vagy ha a nyomozó hatóság tagja, úgy hivatalból megteszi a szükséges intézkedéseket a büntetőeljárás megindítása érdekében. A rendőr a magánindítványra büntethető bűncselekmény észlelése esetén a feljelentés megtételére jogosult kérésére megadja a szükséges felvilágosítást.

A Szolgálati Szabályzat 9. § (3) bekezdése szerint a rendőrt közigazgatási bírsággal sújtandó szabályszegés észlelése vagy tudomására hozása esetén abban az esetben terheli a közigazgatási hatósági eljárás lefolytatása érdekében szükséges intézkedési kötelezettség, ha

- a) ilyen jellegű szolgálati feladat ellátására kapott utasítást, vagy
- b) intézkedése során ilyen jogsértést észlel, és - amennyiben ez az eljárás lefolytatásának jogszabályi feltétele - rendelkezik a tevékenység ellátáshoz, illetve a szabályszegés dokumentálásához szükséges technikai eszközzel.

Ahhoz, hogy a Testület az intézkedés megalapozottságáról állást foglaljon, azt kellett mérlegelnie, hogy felmerülhetett-e szabálysértés elkövetésének, a rendőrségi fellépéshez szükséges gyanúja.

A rendőrség három szabálysértő cselekmény elkövetésére is hivatkozott, amely megalapozta az I. rendű panaszos Rtv. 33. § (2) bekezdés f) pont I. fordulata szerinti előállítást. Először is a Szabs. tv. 149. §-ára hivatkozott a rendőrség, amely szerint, a külön törvényben meghatározott közjogi tisztséget betöltő személy szabálysértési ügyében a mentelmi jog felfüggesztésére irányuló indítványt - a szabálysértési hatóság, illetve a bíróság megkeresése alapján - a legfőbb ügyész terjeszti elő a mentelmi jog felfüggesztésére vagy - ha a külön törvény ilyet meghatároz - az arra való javaslat megtételére jogosult személyhez, illetve szervhez.

A másik hivatkozott ok a Szabs. tv. 170. §-ába ütköző jogellenes cselekmény elkövetése volt, amely szerint, aki olyan kihívóan közösségellenes magatartást tanúsít, amely alkalmas arra, hogy másokban megbotránkozást vagy riadalmat keltsen, szabálysértést követ el.

Végezetül a rendőrség a panaszos előállításának alapjaként a Szabs. tv. 216. § (1) bekezdésébe ütköző és aszerint minősülő jogellenes cselekményt jelölte meg, amely szerint, aki a rendvédelmi szerv vagy a vámszerv hivatásos állományú tagja jogszerű intézkedésének nem engedelmeskedik, szabálysértést követ el.

A Testület ezen a ponton utal töretlen gyakorlatára, amely szerint a szabálysértési

tényállászerűséget kizárólag a rendőri intézkedés jogalapja szempontjából vizsgálja. Az Rtv.-ben rögzített hatásköri szabályok szerint ugyanis a Testület nem veheti át a szabálysértési hatóság szerepét, azonban ha nem végezné el a rendőri intézkedés alapjául szolgáló cselekmény értékelését – olyan esetekben, amikor a rendőrség az intézkedés alapjaként szabálysértés gyanújára hivatkozik –, az alapjog-korlátozás vizsgálata üresedne ki. A fentiek alapján a Testület azt vizsgálta, hogy a szabálysértés elkövetésének az adott intézkedéshez szükséges gyanú foka fennállt-e.

A Testület véleménye szerint a helyszínen intézkedő rendőr tapasztalhatta azt, hogy a felek egymással ordibálnak, veszekednek, hiszen az I. rendű panaszos beadványában előadta, hogy egy ingatlan vitája miatt rossz viszonyt ápol N. I.-vel, aki egyébként a féltestvére. A bejelentés alapján helyszínre érkező rendőr egy egyszer, ököllel történt ütés gyanúja miatt érkezett a helyszínre, így az eset felderítése érdekében meg kellett hallgatnia mindkét felet. Valószínűleg mindkét fél (így az I. rendű panaszos és N. I. is) érzelmileg feldúlt, indulatos volt, ezért a rendőrnek nyugodtan, kulturáltan kellett intézkednie mindkét féllel szemben annak érdekében, hogy lecsillapodjanak és így érdemben meg tudja őket hallgatni a történetekről.

A Testület a megjelölt előállítási okra figyelemmel tehát először azt vizsgálta, hogy a konkrét helyzetben felmerült-e a szabálysértés elkövetésének és a továbbfolytatásának olyan szintű gyanúja, amely elégséges jogalapot szolgáltatott az intézkedéssel megvalósult jogkorlátozásra, hiszen a rendelkezésre álló adatok szerint a panaszos előállítására az Rtv. 33. § (2) bekezdés f) pontjának I. fordulója adott alapot. A hivatkozott szakasz értelmében, a rendőr a hatóság vagy az illetékes szerv elé állíthatja azt, aki a szabálysértést az abbahagyásra irányuló felszólítás után is folytatja.

A rendőrség és az I. rendű panaszos álláspontja között több ellentmondás is tapasztalható. Az első szerint a panaszos tagadja azt, hogy ordibált volna és hogy folyamatosan közeledett volna N. I. és az őt meghallgató rendőr felé, hiszen kb. 20 méterre állt tőlük; viszont ezzel ellentétben a rendőrség szerint az I. rendű panaszos a magatartásával az intézkedés eredményes lefolytatását megakadályozta, hiszen végig kiabált és közeledett N. I.-hez a meghallgatása során. A második ellentmondás a rendőri felszólításra vonatkozik, hiszen a panaszos beadványában nem említette azt meg, hogy a rendőr az intézkedés során bármire is megkérte volna, felszólította volna bármely cselekmény abbahagyására; míg a rendőrség szerint a fokozatosság elve szerint a panaszost először megkérte, majd felszólította a rendőr az intézkedés eredményességét veszélyeztető magatartás abbahagyására és mivel a panaszos nem tett eleget a rendőri felszólításnak, ezért előállította őt a rendőr az Rtv. 33. § (2) bekezdés f) pont I. fordulója alapján.

A fentebb kifejtett ellentmondások az előállítás jogalapjának vizsgálata szempontjából kulcsfontossággal rendelkeznek, hiszen amennyiben valóban nem tett eleget a panaszos a rendőri felszólításnak, akkor az Rtv. 19. §-ában meghatározott kötelezettségének megszegése miatt megnyílhatott az előállítás foganatosításának a lehetősége. Azonban, mivel a Testület a korlátozott bizonyítási eszköze és a rendelkezésére bocsájtott bizonyítékok csekély volta miatt nem tudta feloldani a két álláspont között feszülő ellentmondást, így nem tudott megállapítani egy olyan tényállást, amely alapján a kérdést megítélhetné volna. Így nem tudta azt megállapítani, hogy a panaszos valóban elkövetett olyan magatartást, amely alapján valóban felszólította őt a rendőr annak abbahagyására. A Testület egyértelműen azt sem tudta megállapítani, hogy valóban történt-e jogellenes cselekmény abbahagyására irányuló

felszólítás, amelynek a panaszos nem tett eleget, így ezáltal megszeghette-e az Rtv. 19. §-ában foglalt kötelezettségét, ezáltal pedig valóban megnyílhatott a rendőr előtt az Rtv. 13. §-a szerint az Rtv. 33. § (2) bekezdés f) pont I. fordulat alapján az előállítás foganatosítására a jogalap. Ezért a Testület az előállítás jogalapja kapcsán úgy határozott, hogy a panaszos személyi szabadsághoz való jogának a sérelme nem megállapítható a tapasztalt, feloldhatatlan ellentmondásokra tekintettel.

A fentiekre tekintettel a Testület megállapította, hogy a panaszos személyi szabadsághoz való jogának a sérelme nem megállapítható.

ii) A II. rendű panaszos előállításának jogalapja kapcsán a Testület az alábbi megállapításokat tette.

A II. rendű panaszos tagadta azt beadványában, hogy bármiféle jogellenes cselekményt követett volna el, amely megalapozta volna a személyi szabadságot korlátozó rendőri intézkedés foganatosítását.

A II. rendű panaszost a Szabs. tv. 216. § (1) bekezdésébe ütköző, jogszerű intézkedéssel szembeni engedetlenség szabálysértés elkövetése miatt, az Rtv. 33. § (2) bekezdés f) pont I. fordulata alapján állították elő. A rendőrség tényelőadása alapján a II. rendű panaszos, amikor megérkezett a helyszínre olyan hangosan kezdett el kiabálni az I. rendű panaszossal, hogy már az utcában lakó személyeket is zavarta. A rendőr a II. rendű panaszost is figyelmeztette, hogy ne hangoskodjon, illetve mivel ő a cselekménynek nem volt érintette megkérte, hogy hagyja el a helyszínt, azonban a II. rendű panaszos ennek ellenére nem távozott el, valamint folyamatosan kiabált. N. I. meghallgatását követően közölte a II. rendű panaszossal a rendőr, hogy jogszerű rendőri intézkedéssel szembeni ellenszegülés, valamint csendháborítás szabálysértés tovább folytatása miatt előállítja őt a H. Rendőrkapitányságra. Az előállításához a kapitányság szolgálat irányítójától V. A. r. törm-től kért az intézkedő rendőr segítséget, aki a szolgálatban lévő járőröket B. E. r. zls., Sz. Zs. r. őrm., valamint T. A. r. zls. rendőröket az előállítás végrehajtása érdekében a helyszínre irányította. Az intézkedő rendőr a továbbiakban figyelmeztette a II. rendű panaszost, majd átvizsgálta a ruházatát, majd előállította a H. Rendőrkapitányságra. Az előállítást követően ismertette vele, hogy az általa elkövetett szabálysértések miatt, vele szemben szabálysértési feljelentéssel fog élni. A tájékoztatást követően sérülés- és panaszmentesen, 12 órákor szabadították a II. rendű panaszost.

Az Rtv. 13. §-a szerint a rendőr jogkörében eljárva köteles intézkedni vagy intézkedést kezdeményezni, ha a közbiztonságot, a közrendet vagy az államhatár rendjét sértő, vagy veszélyeztető tény, körülményt vagy cselekményt észlel, illetve ilyet a tudomására hoznak. Ez a kötelezettség a rendőrt halaszthatatlan esetben szolgálaton kívül is terheli, feltéve, hogy az intézkedés szükségességének időpontjában intézkedésre alkalmas állapotban van.

A Testület az eset kapcsán utal az Rtv. 19. § -ára is, amely a következőként rendelkezik.

„(1) A jogszabályi előírások végrehajtását szolgáló rendőri intézkedésnek — ha törvény vagy nemzetközi megállapodás másként nem rendelkezik — mindenki köteles magát alávetni, és a rendőr utasításának engedelmeskedni. A rendőri intézkedés során annak jogszerűsége nem vonható kétségbe, kivéve, ha a jogszerűtlenség mérlegelés nélkül, kétséget kizáróan megállapítható.

(2) A rendőr jogszerű intézkedésének való ellenszegülés esetén az e törvényben meghatározott intézkedések és kényszerítő eszközök alkalmazhatók.”

A Szolgálati Szabályzat 9. §-ának (1) bekezdése azzal egészíti ki a fenti szabályt, hogy a rendőr szabálysértés észlelése esetén feljelentést tesz, vagy – jogszabály által meghatározott esetekben – helyszíni bírságot szab ki. A szabálysértést észlelő rendőr figyelmeztetést azon szabálysértés esetén alkalmazhat, amely miatt helyszíni bírságot szabhat ki. A 8. § szerint pedig a rendőr az általa észlelt vagy tudomására jutott és hivatalból üldözendő bűncselekményről – ha az elkövető ismert, annak megjelölésével – feljelentést tesz, vagy ha a nyomozó hatóság tagja, úgy hivatalból megteszi a szükséges intézkedéseket a büntetőeljárás megindítása érdekében. A rendőr a magánindítványra büntethető bűncselekmény észlelése esetén a feljelentés megtételére jogosult kérésére megadja a szükséges felvilágosítást.

A Szolgálati Szabályzat 9. § (3) bekezdése szerint a rendőrt közigazgatási bírsággal sújtandó szabályszegés észlelése vagy tudomására hozása esetén abban az esetben terheli a közigazgatási hatósági eljárás lefolytatása érdekében szükséges intézkedési kötelezettség, ha

- a) ilyen jellegű szolgálati feladat ellátására kapott utasítást, vagy
- b) intézkedése során ilyen jogsértést észlel, és - amennyiben ez az eljárás lefolytatásának jogszabályi feltétele - rendelkezik a tevékenység ellátáshoz, illetve a szabályszegés dokumentálásához szükséges technikai eszközzel.

Ahhoz, hogy a Testület az intézkedés megalapozottságáról állást foglaljon, azt kellett mérlegelnie, hogy felmerülhetett-e szabálysértés elkövetésének, a rendőrségi fellépéshez szükséges gyanúja.

A rendőrség két szabálysértő cselekmény elkövetésére is hivatkozott, amely megalapozta a II. rendű panaszos Rtv. 33. § (2) bekezdés f) pont I. fordulata szerinti előállítást. Először is a Szabs. tv. 195. § (1) bekezdésébe ütköző jogellenes cselekmény elkövetésére hivatkozik a rendőrség, amely szerint, aki lakott területen, az ott lévő épületben, vagy az ahhoz tartozó telken, tömegközlekedési eszközön, továbbá természeti és védett természeti területen indokolatlanul zajt okoz, amely alkalmas arra, hogy mások nyugalma, illetve a természeti vagy a védett természeti értéket zavarja.

Emellett a rendőrség a panaszos előállításának alapjaként a Szabs. tv. 216. § (1) bekezdésébe ütköző és aszerint minősülő jogellenes cselekményt jelölte meg, amely szerint, aki a rendvédelmi szerv vagy a vámszerv hivatásos állományú tagja jogszerű intézkedésének nem engedelmeskedik, szabálysértést követ el. A panaszossal szemben lefolytatott szabálysértési eljárásban a rendőrség, mint szabálysértési hatóság ezen szabálysértést találta megalapozottnak, és emiatt szabott ki szabálysértési bírságot a panaszossal szemben.

A Testület ezen a ponton utal töretlen gyakorlatára, amely szerint a szabálysértési tényállásszerűséget kizárólag a rendőri intézkedés jogalapja szempontjából vizsgálja. Az Rtv.-ben rögzített hatásköri szabályok szerint ugyanis a Testület nem veheti át a szabálysértési hatóság szerepét, azonban ha nem végezné el a rendőri intézkedés alapjául szolgáló cselekmény értékelését – olyan esetekben, amikor a rendőrség az intézkedés alapjaként szabálysértés gyanújára hivatkozik –, az alapjog-korlátozás vizsgálata üresedne ki. A fentiek alapján a Testület azt vizsgálta, hogy a szabálysértés elkövetésének az adott intézkedéshez

szükséges gyanú foka fennállt-e.

A Testület véleménye szerint a helyszínen intézkedő rendőr tapasztalhatta azt, hogy mindkét panaszos ordibál, hiszen amikor a II. rendű panaszos a helyszínre érkezett, akkor az I. rendű panaszos valószínűleg feldúlt állapotban volt. A II. rendű panaszost a rendőrség állítása szerint többször felszólította, hogy hagyja abba az ordibálást és hagyja el a helyszínt, hiszen mivel szemben nem foganatosítottak intézkedést, ezért az intézkedés eredményes lefolytatását magatartásával zavarhatta. Ezen magatartására tekintettel döntött úgy a helyszínen intézkedő rendőr, hogy a II. rendű panaszost – ugyanúgy, mint az I. rendű panaszost – az Rtv. 33. § (2) bekezdés f) pont I. fordulata alapján előállítja.

A Testület a megjelölt előállítási okra figyelemmel tehát először azt vizsgálta, hogy a konkrét helyzetben felmerült-e a szabálysértés elkövetésének és a továbbfolytatásának olyan szintű gyanúja, amely elégséges jogalapot szolgáltatott az intézkedéssel megvalósult jogkorlátozásra, hiszen a rendelkezésre álló adatok szerint a panaszos előállítására az Rtv. 33. § (2) bekezdés f) pontjának I. fordulata adott alapot. A hivatkozott szakasz értelmében, a rendőr a hatóság vagy az illetékes szerv elé állíthatja azt, aki a szabálysértést az abbahagyásra irányuló felszólítás után is folytatja.

A rendőrség és a II. rendű panaszos álláspontja között több ellentmondás is tapasztalható. Az első szerint a panaszos tagadja azt, hogy ordibált volna, és hogy megkérték volna arra, hogy elhagyja a helyszínt. Álláspontja szerint nem követett el semmiféle jogellenes cselekményt, nem ordibált, csupán az I. rendű panaszoshoz ment oda, akivel szemben rendőri intézkedést foganatosítottak. A rendőrség álláspontja szerint azonban a II. rendű panaszos, csakúgy mint az I. rendű panaszos ordibált, amelyet többszöri rendőri felszólítás ellenére sem hagyott abba. Valamint nem hagyta el az intézkedés helyszínét annak ellenére, hogy többször felszólította őt a rendőr, hogy tekintettel arra, hogy vele szemben nem foganatosít rendőri intézkedést és magatartásával a rendőri intézkedés végrehajtását zavarja, így többször felszólították arra, hogy hagyja el a helyszínt, amelynek nem tett eleget. A második ellentmondás a rendőri felszólításra vonatkozik, hiszen a panaszos beadványában nem említette azt meg, hogy a rendőr az intézkedés során bármire is megkérte volna, felszólította volna bármely cselekmény abbahagyására; míg a rendőrség szerint a fokozatosság elve szerint a panaszost először megkérte, majd felszólította a rendőr az intézkedés eredményességét veszélyeztető magatartás abbahagyására és mivel a panaszos nem tett eleget a rendőri felszólításnak, ezért előállította őt a rendőr az Rtv. 33. § (2) bekezdés f) pont I. fordulata alapján.

A fentebb kifejtett ellentmondások az előállítás jogalapjának vizsgálata szempontjából kulcsfontossággal rendelkeznek, hiszen amennyiben valóban nem tett eleget a panaszos a rendőri felszólításnak, akkor az Rtv. 19. §-ában meghatározott kötelezettségének megszegése miatt megnyílhatott az előállítás foganatosításának a lehetősége. Azonban, mivel a Testület a korlátozott bizonyítási eszköze és a rendelkezésére bocsájtott bizonyítékok csekély volta miatt nem tudta feloldani a két álláspont között feszülő ellentmondást, így nem tudott megállapítani egy olyan tényállást, amely alapján a kérdést megítélhetné volna. Így nem tudta megállapítani, hogy a panaszos valóban elkövetett olyan magatartást, amely alapján valóban felszólította őt a rendőr annak abbahagyására. A Testület egyértelműen azt sem tudta megállapítani, hogy valóban történt-e jogellenes cselekmény abbahagyására irányuló felszólítás, amelynek a panaszos nem tett eleget, így ezáltal megszeghette-e az Rtv. 19. §-ában foglalt kötelezettségét, ezáltal pedig valóban megnyílhatott a rendőr előtt az Rtv. 13. §-a szerint az Rtv. 33. § (2) bekezdés f) pont I. fordulat alapján az előállítás foganatosítására a

jogalap. Ezért a Testület az előállítás jogalapja kapcsán úgy határozott, hogy a panaszos személyi szabadsághoz való jogának a sérelme nem megállapítható a tapasztalt, feloldhatatlan ellentmondásokra tekintettel.

A fentiekre tekintettel a Testület megállapította, hogy a panaszos személyi szabadsághoz való jogának a sérelme nem megállapítható.

b) Ezt követően a Testület a panaszosok előállításának az arányosságát vizsgálta meg.

Az Rtv. 15. §-a szerint ugyanis a rendőri intézkedés nem okozhat olyan hátrányt, amely nyilvánvalóan nem áll arányban az intézkedés törvényes céljával. Több lehetséges és alkalmas rendőri intézkedés, illetőleg kényszerítő eszköz közül azt kell választani, amely az eredményesség biztosítása mellett az intézkedéssel érintettre a legkisebb korlátozással, sérüléssel vagy károkozással jár.

Az Rtv. 33. § (2) bekezdése funkcióját tekintve a rendőri mérlegelésnek ad teret. A bekezdés imént idézett f) pontja lehetőséget biztosít az intézkedő rendőr számára az előállítás foganatosítására, ugyanakkor – ellentétben az ugyanezen szakasz (1) bekezdésében felsorolt esetekkel – nem teszi azt kötelezővé. Azonban a mérlegelés lehetősége sem korlátlan – a Testület töretlen gyakorlata szerint a mérlegelés akkor állja ki a jogszerűség próbáját, ha az megfelel az Rtv. 15. §-ában rögzített arányossági kritériumnak, tehát nem okoz olyan hátrányt, amely nyilvánvalóan nem áll arányban az intézkedés törvényes céljával. A fentiekből kiindulva, a jogalap megléte önmagában nem teszi a rendőri intézkedést jogszerűvé. Amennyiben az arányosság követelménye nem érvényesül, úgy a megfelelő jogalap megléte mellett is jogszerűtlenné válik az intézkedés.

Az arányossági tesztet a Testület az előállítás jogalapjának megléte során szokta elvégezni, de tekintettel arra, hogy a jogalap nem megállapítható, így emiatt a Testület véleménye szerint az előállítás Rtv. 15. §-a alapján az arányosságának a kérdése sem ítéltető meg egyértelműen, így a Testület véleménye szerint a panaszos személyi szabadsághoz való jogának a sérelme az előállítás arányossága kapcsán nem megállapítható.

A fentiekben kifejtettekre tekintettel a panaszosok személyi szabadsághoz való alapvető jogának a sérelme az előállítás arányossága kapcsán nem megállapítható.

c) A Testület a panaszosok előállításának időtartama kapcsán az alábbi megállapításokat teszi.

A panaszosokat 2014. október 23-án 10 óra 25 perc és 12 óra között állították elő a H. Rendőrkapitányságon.

Az Rtv. 33. § (3) bekezdése szerint a rendőrség az előállítással a személyi szabadságot csak a szükséges ideig, de legfeljebb 8 órán át korlátozhatja. Ha az előállítás célja még nem valósult meg, indokolt esetben ezt az időtartamot a rendőri szerv vezetője egy alkalommal, 4 órával meghosszabbíthatja. Az előállítás időtartamát a rendőri intézkedés kezdetétől kell számítani.

A Szolgálati Szabályzat 30. §-ának (3) bekezdése szerint az előállítás a fogvatartott személy szabadon bocsátásáig vagy őrizetbe vételéig, illetve előzetes letartóztatásáig, de legfeljebb az Rtv. 33. §-ának (3) bekezdésében meghatározott ideig tart.

Az Rtv. 33. § (3) bekezdése főszabályként a „szükséges” időt jelöli meg és csak végső korlátként, határozza meg a 8 órás (illetve indokolt esetben, külön alaki feltételek mellett a további 4 órás) időtartamot. Felhívja a Testület a figyelmet az előállítás intézményének a személyi szabadságot súlyosan korlátozó jellegére, amelyre értelemszerűen vonatkozik az Rtv. 15. § (1) bekezdésében meghatározott azon általános arányossági követelmény is, mely szerint „a rendőri intézkedés nem okozhat olyan hátrányt, amely nyilvánvalóan nem áll arányban az intézkedés törvényes céljával”.

A rendelkezésre álló iratok alapján közelítő pontossággal rekonstruálható, hogy mi történt az előállítás időtartama alatt. Mindkét panaszost igazoltatták, átvizsgálták, majd a kapitányság épületébe szállították, ahonnan az I. rendű panaszost orvosi vizsgálatra vitte a rendőr, hiszen hivatkozott arra, hogy őt N. I. ökölrel, egyszer megütötte. A vizsgálat elvégzését követően a kapitányság épületébe szállították, ahol a szükséges dokumentációkat kitöltötték és átadták a részére, majd tájékoztatta őt a rendőr a magánindítvány jogi természetéről és az előterjesztésének a módjáról. A rendőrség ezen cselekményeken kívül *expressis verbis* kifejezte, hogy egyéb érdemi cselekményt egyik panaszossal szemben sem fogatosítottak.

A Testület véleménye szerint a panaszosok személyi szabadságának a korlátozása alatt a rendőrség késedelmet nem tűrően, holtidőtől mentesen hajtott végre a panaszosokkal szemben érdemi cselekményeket, így rendkívül rövid ideig 1 óra 25 percen keresztül állították elő a panaszosokat. Erre tekintettel a panaszosok személyi szabadsághoz való jogát nem sértette az előállítás ideje.

A fentebb kifejtettekre tekintettel az előállítás időtartama kapcsán, a Testület véleménye szerint nem sérült a panaszosok személyi szabadsághoz fűződő alapvető joga.

3) Az I. rendű panaszos külön kifogásolta, hogy annak ellenére, hogy beteg, lábai fájtak, külön kérése ellenére sem biztosítottak neki ülőhelyet a kapitányságon. Nagyon fájt a lába, már alig bírt állni, ezért egyik lábáról áthelyezte a testsúlyát és így próbált meg egyhelyben maradni.

A rendőrség tájékoztatása szerint az I. rendű panaszos egyszer sem fogalmazott meg olyan kérést, amely arra vonatkozott volna, hogy szeretne leülni, vagy szeretné, ha a rendőrök ülőhelyet biztosítanának neki. Mégis, ennek ellenére a rendőrség egybehangzóan arról tájékoztatta a Testületet, hogy amíg a panaszos a kapitányság épületében tartózkodott (kb. 30 percen keresztül), az alatt az idő alatt mindvégig ült, hiszen a rendőrök a panaszosnak biztosítottak ülőhelyet idős korára tekintettel.

Az Rtv. 2. §-a szerint „a rendőrség védelmet nyújt az életet, a testi épséget, a vagyonbiztonságot közvetlenül fenyegető vagy sértő cselekménnyel szemben, felvilágosítást és segítséget ad a rászorulóknak. A rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait.” A 18. § (2) bekezdése szerint a rendőrség gondoskodik a fogvatartott elhelyezéséről, a fogvatartás miatt bekövetkező egészségkárosodás megelőzéséhez szükséges ellátásáról.

A Testület jelen kifogás kapcsán feloldhatatlan ellentmondást tapasztalt a rendőrség és a panaszos által közöltekben, amelyet a rendelkezésére álló korlátozott számú bizonyítási eszközzel és a rendelkezésére álló bizonyítékok birtokában nem tudott feloldani. Így nem

tudott egy olyan történeti tényállást megállapítani tekintetben, hogy az I. rendű panaszos leült-e a kapitányságon, avagy sem; kérte-e a rendőroket, hogy biztosítsanak neki ülőhelyet, avagy sem. Ennek fényében a panaszosi sérelmet nem tudta a Testület érdemben megvizsgálni, így emiatt a Testület úgy határozott, hogy az I. rendű panaszos emberi méltóságához való jogának a sérelme nem megállapítható.

A fentiekre tekintettel a Testület véleménye szerint az I. rendű panaszos emberi méltóságához való jogának a sérelme nem megállapítható.

4) A panaszosok végezetül sérelmezték, hogy külön kérésük ellenére a rendőrök nem szállították őket haza.

A rendőrség nem kifogásolta a panaszosok által előadottak valóságtartalmát, hiszen tájékoztatásuk szerint az I. rendű panaszos valóban azt szerette volna, hogy ha hazaviszik mindkettőjüket a szolgálati gépjárművel, de kérésének nem tettek eleget, hiszen nem várható el minden állampolgár szállítása a szolgálati gépjárművel, valamint V. L. r. t.zs. azt is előadta, hogy egyéb dolga is volt, amelynek eleget kellett tennie, így egyáltalán nem állt módjában az, hogy hazavigye a panaszosokat, amire egyébként nem is lett volna felhatalmazása.

A Testület leszögezi, hogy a rendőrségnek valóban nincs olyan jogszabályi kötelezettsége, mely szerint az állampolgárokat egy-egy rendőri intézkedést követően haza kell szállítaniuk, vagy akár segítkezniük kellene az állampolgárok hazajutásában. Ugyanakkor a rendőrség működésére vonatkozó jogszabályok több olyan rendelkezést is tartalmaznak, amelyek a rendőrséget általános, jogvédelmi és segítségnyújtási kötelezettséggel ruházzák fel. Az Rtv. 2. § (1) bekezdése ugyanis alapelvi szinten mondja ki, hogy „a rendőrség védelmet nyújt az életet, a testi épséget, a vagyonbiztonságot közvetlenül fenyegető vagy sértő cselekménnyel szemben, felvilágosítást és segítséget ad a rászorulóknak. A rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait.” Szükséges ezen túl megemlíteni az Rtv. 17. § (1) bekezdésében foglaltakat is, amely szerint „a rendőrség a feladatának ellátása során a testi épséghez, a személyes szabadsághoz, a magánlakás, a magántitok és a levéltitok sérthetlenségéhez, a személyes adatokhoz, valamint a tulajdonhoz fűződő jogokat a törvényben foglaltak szerint korlátozhatja.”

Jelen esetben a rendőrség érdemben nem vitatta azt, hogy az I. rendű panaszos valóban segítséget kért a hazajutásához, de ezt a segítséget nem adták meg neki arra hivatkozva, hogy ezt nem tehetik meg, hivatalból nem szállíthatnak senkit a szolgálati gépjárművel, valamint egyéb kötelezettségének kellett eleget tennie a rendőrnek, így még ideje sem lett volna hazaszállítani a panaszosokat, abban az esetben, hogy ha a jogszabály ezt lehetővé is tette volna.

A panaszosokat nappal, 12 órakor bocsátotta a rendőrség szabadon. A panaszosok lakása és a rendőrség épülete között a „GoogleMaps” tanúsága szerint összesen 13,7 km van. Valószínűleg ebédidőben, tömegközlekedéssel a panaszosok haza tudtak jutni még annak ellenére is, hogy október 23-án valószínűleg munkaszüneti napra vonatkozó menetrend szerint közlekednek a tömegközlekedési eszközök. Erre figyelemmel a Testület véleménye szerint nem volt a rendőrségnek kötelezettsége a panaszosok hazaszállítása a szabadon bocsátásukat követően, hiszen a hazajutásuknak nem volt egyéb gátja.

A fentiekben kifejtettek szerint a Testület véleménye szerint nem sérült a panaszosok tisztességes eljáráshoz való joga.

V.

A Testület a panaszosok előállításának jogalapja kapcsán nem tudta feloldani a panaszosok és a rendőrség által előadottak között feszülő ellentmondást, így erre tekintettel a panaszosok személyi szabadsághoz való jogának a sérelme - álláspontja - szerint nem megállapítható. Az előállítás arányosságának a kérdését sem tudta érdemben a Testület megvizsgálni, hiszen nem állt rendelkezésére egy olyan történeti tényállás, amely alapján egyértelműen megítélhető volna a panaszosok kifogásának a jogosságát, vagy annak hiányát, így erre tekintettel a panaszosok személyi szabadsághoz való jogának a sérelme nem megállapítható az előállítás arányossága kapcsán. A panaszosokkal szemben foganatosított előállítás időtartama a Testület álláspontja szerint megfelelt az Rtv. 15. §-ában foglaltaknak, így nem sérült a panaszosok személyi szabadsághoz fűződő alapvető joga az előállítás időtartama kapcsán. A Testület a tapasztalt feloldhatatlan ellentmondásra tekintettel az I. rendű panaszos kapitányság területén való ülőhely biztosítására vonatkozó kifogás kapcsán úgy határozott, hogy az emberi méltósághoz fűződő jogának a sérelme nem megállapítható. A panaszosok hazaszállítására vonatkozó panasz kapcsán pedig úgy foglalt állást, hogy nem sérült a panaszosok tisztességes eljáráshoz fűződő alapvető joga.

A Testület az Rtv. 93. § (2) bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltak szerint döntött, és a panaszt az intézkedést foganatosító szerv vezetőjéhez áttette.

Budapest, 2015. március 26.

Dr. Lukács Tamás
elnök, előadó testületi tag

Dr. Kozma Ákos
elnökhelyettes

Fráterné dr. Ferenczy Nóra
testületi tag

Dr. Wildner Domonkos
testületi tag

Dr. Cservák Csaba
testületi tag